ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 827	Τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου 20 Δεκεμβρίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος

ΣΗΜΕΡΑ ἑορτάζει ἕνας ἅγιος ἀγνώστος δυστυχῶς στοὺς πολλούς. Εἶνε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Γι' αὐτὸν θὰ σᾶς πῶ λίγες λέξεις.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἐπεισόδια τῶν Εὐαγγελίων εἶνε τὸ ἑξῆς. Μιὰ μέρα πλησίασαν τὸ Χριστὸ κάτι φτωχὲς μανάδες μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθηταὶ τὶς διώχνανε, νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν. Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶπε· «*Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με*»· ἀφῆστε τὰ παιδιὰ νὰ 'ρθοῦν κοντά μου (Μᾶρκ. 10,14). Καὶ τὰ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὰ φτωχὰ παιδιὰ τῶν ψαράδων, τὰ εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε λόγια πατρικά.

Γιατί τὰ λέω αὐτά; Γιατὶ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του ὁ Χριστός, ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος. Τότε ὁ Κύριος εἶπε· «*Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται*»· ὅποιος ταπεινωθῇ σὰν αὐτὸ τὸ παιδί, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνώτερος στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· κι ὅποιος δεχθῇ ἕνα τέτοιο παιδὶ στὸ ὄνομά μου, ἐμένα δέχεται (Ματθ. 18,4-5).

Πόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶνε νὰ πηγαίνῃ ἡ μάνα τὰ παιδιά της στὸ Χριστό! Ἄλλοτε εἶχαν χαρὰ νὰ βλέπουν τὸ παιδί τους στὸ ἀναλόγιο νὰ λέῃ τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*» καὶ τὸ «*Πιστεύω*». Τώρα ἀλλάξανε τὰ πράγματα. Ὑπάρχουν γονεῖς ποὺ ἐμποδίζουν τὰ παιδιά τους ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Φοβοῦνται μὴ γίνουν καλόγεροι, μὴ μείνουν «καθυστερημένα». Μάνα, ποὺ δὲν ἀφήνει τὸ παιδί της νὰ πάῃ κοντὰ στὸ Χριστό, κάνει τὸ πιὸ μεγάλο ἔγκλημα. Γιατὶ παιδί, ποὺ δὲ' γνωρίζει καὶ δὲν ἀγαπάει τὸ Χριστό, εἶνε δυστυχισμένο, ἔστω καὶ ἂν αὔριο γίνῃ ἐπιστήμονας καὶ πάρῃ προῖκες καὶ μάθῃ γλῶσσες.

Ἕνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ εὐλόγησε ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ Ἰγνάτιος, ποὺ μεγάλωσε κοντὰ στοὺς ἀποστόλους. Γνώρισε τὸν Ἰωάννη τὸν Θεολόγο καὶ ἔγινε μαθητής του. Ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους χειροτονήθηκε διάκος, ἔπειτα παπᾶς, καὶ τέλος ἐπίσκοπος στὴ μεγάλη πόλι τῆς Ἀντιοχείας. Εἶνε ὁ δεύτερος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας μετὰ τὸν Εὔοδο.

Εἶχε ἐπίγνωσι τῆς ἀποστολῆς του. Ὅταν λειτουργοῦσε, λέει ὁ βίος του, ἔβλεπε ὀπτασίες, νὰ γεμίζῃ ἀγγέλους τὸ ἅγιο βῆμα. Ὅπως ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ποὺ «*ἀγγέλους ἔσχε συλλειτουργοῦντας*», ἔτσι καὶ αὐτός.

Ἦταν ἐπίσκοπος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, στὴν Ἀντιόχεια, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κύπρο. Δὲν ἦταν τότε εὔκολο νὰ εἶσαι Χριστιανός. Ὁ χριστιανισμὸς στοίχιζε συλλήψεις, φυλακίσεις, θάνατο.

Πέρασε τότε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια ὁ εἰδωλολάτρης βασιλιᾶς Τραϊανός, ποὺ πήγαινε σὲ πόλεμο ἐναντίον τῶν Πάρθων. Σταμάτησε ἐκεῖ κ' ἔμαθε, ὅτι ὑπάρχει στὴν πόλι ἕνας ἐπίσκοπος, ποὺ κάνει μεγάλη θραῦσι στοὺς εἰδωλολάτρες. Τὸν κάλεσε λοιπόν. Μόλις τὸν εἶδε τοῦ εἶπε·

—Κακοδαίμων καὶ δυστυχισμένε ἄνθρωπε.

—Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ Ἰγνάτιος· εἶμαι εὐτυχισμένος. Ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό, εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος· δυστυχισμένος εἶνε αὐτὸς ποὺ δὲν πιστεύει στὸ Χριστό, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ κορώνα ἐπάνω στὸ κεφάλι...

Ἔγινε μεγάλος διάλογος, ἀλλὰ ὁ Ἰγνάτιος ἔμενε ἀσάλευτος στὴν πίστι. Στὸ τέλος ὁ Τραϊανὸς διατάζει, νὰ τὸν συλλάβουν, νὰ τὸν δέσουν, καὶ νὰ τὸν χτυπήσουν μὲ μολύβδινες σφαῖρες. Τοῦ ἅπλωσαν τὰ χέρια κ' ἔβαλαν ἀπὸ κάτω φωτιά. Ἄναψαν ξύλα βουτηγμένα στὸ λάδι καὶ τοῦ ἔκαιγαν τὰ πλευρά. Τὸν ἔβαλαν ὄρθιο πάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Τοῦ ἔ-

ξυναν τὸ σῶμα μὲ σιδερένια νύχια. Τίποτε δὲ' στάθηκε ἱκανὸ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ὑποχωρήσῃ.

Τέλος ὁ αὐτοκράτωρ διατάζει δέκα στρατιῶτες, ἕνα βάρβαρο ἀπόσπασμα, νὰ τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὴν 'Αντιόχεια στὴ 'Ρώμη, γιὰ νὰ τὸν ῥίξουν στὰ θηρία. Τότε, γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ χρειάζονταν τρεῖς - τέσσερις μῆνες.

Δεμένο τὸν περνοῦσαν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. 'Αλλ' αὐτὸς στήριζε τοὺς Χριστιανοὺς στὴν πίστι. "Οταν φτάσανε στὴ 'Ρώμη τὸν βάλανε στὴ φυλακή. Κάποιοι Χριστιανοὶ ἔκαναν προσπάθειες νὰ μὴ θανατωθῇ. "Οταν τό 'μαθε ὁ ἅγιος, τοὺς εἶπε ἐκεῖνα τὰ ἀνεκτίμητα λόγια·

—"Αν μ' ἀγαπᾶτε, ἂν ἀγαπᾶτε ὄχι τὸ κορμί μου ἀλλὰ τὴν ψυχή μου, μὴ φέρνετε ἐμπόδιο στὸν ἱερό μου πόθο. 'Αφῆστε με νὰ μαρτυρήσω γιὰ τὸ Χριστό. Τὰ δόντια τῶν θηρίων θὰ γίνουν μύλος ποὺ θὰ μὲ ἀλέσῃ σὰν σιτάρι, γιὰ νὰ γίνω καθαρὸ ψωμὶ τοῦ Χριστοῦ.

"Ετσι μίλησε ὁ ἅγιος 'Ιγνάτιος. Καὶ προσευχήθηκε καὶ τὸ ζήτησε αὐτὸ ἀπὸ τὸ Θεό.

"Οταν ἦρθε ἡ μέρα γέμισε τὸ ἀμφιθέατρο. 'Ο 'Ιγνάτιος στάθηκε ἐκεῖ μέσα ἀτάραχος. Φέρανε ἕνα κλουβὶ μὲ πεινασμένα λιοντάρια. "Ανοιξαν τὴ σιδερένια πόρτα καὶ τὸ πρῶτο λιοντάρι πετάχτηκε ἔξω. "Επειτα ἄλλο. Καὶ ὥρμησαν ἴσια ἐπάνω του... Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὸ μαρτύριο· νὰ πέφτουν πάνω στὸν ἅγιο, νὰ ξεσχίζουν μὲ τὰ νύχια τὶς σάρκες του, νὰ γλείφουν τὰ αἵματα, καὶ ν' ἀκούγωνται τὰ δόντια τους νὰ θραύουν τὰ ὀστᾶ του...

Θεέ μου, τί ἄγριες σκηνές! Δὲν θά 'πρεπε στὸ ἀμφιθέατρο νὰ εἶνε οὔτε ἕνας ἄνθρωπος. Κι ὅμως μαζεύτηκε πλῆθος, καὶ γινόταν πάταγος... Μὴ μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὸν ἄνθρωπο. "Αμα σκεφτῆς τί κτῆνος καὶ τί θηρίο εἶνε, θὰ πρέπῃ ν' ἀπελπιστῆς.

Μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου μείνανε στὸ τέλος μόνο μερικὰ χοντρὰ ὀστᾶ. "Εμεινε καὶ κάτι ἄλλο ποὺ δὲν τὸ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς ὅμως τὸ πιστεύουμε. Τὰ λιοντάρια ἄφησαν ἄθικτη τὴν καρδιὰ τοῦ ἁγίου! Σεβάστηκαν τὴν καρδιά, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀγάπη καὶ ἔρωτα γιὰ τὸ Χριστό. Λέει ἡ παράδοσις, ὅτι σχίσανε τὴν καρδιά, καὶ μέσα βρῆκαν γραμμένη μὲ χρυσᾶ γράμματα τὴ φράσι «'Ιησοῦς Χριστός, ὁ ἔρως τῆς ψυχῆς μου». 'Απὸ αὐτὸ ὠνομάστηκε Θεοφόρος· διότι ἔφερε μέσα του τὸ Χριστό, τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό.

Πῆγαν κατόπιν τὴ νύχτα οἱ Χριστιανοὶ μὲ κίνδυνο, σκούπισαν μὲ βαμβάκια τὰ αἵματα τοῦ μάρτυρος, πήρανε τὰ λείψανα τῶν ὀστῶν του καὶ τὰ μετέφεραν στὴν 'Αντιόχεια. 'Εκεῖ ἔμειναν πολλὰ χρόνια, ἕως ὅτου πῆγαν οἱ σταυροφόροι τοῦ πάπα, τὰ παιδιὰ τοῦ διαβόλου, κλέψανε τὰ ἅγια αὐτὰ λείψανα μαζὶ μὲ ἄλλα, καὶ τὰ ἔχουν τώρα αὐτοί.

* * *

Αὐτὸ εἶνε τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου 'Ιγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Τί διδασκόμεθα ἐμεῖς;

● Καταδικάζουμε ἐκείνους τοὺς βαρβάρους, ποὺ βλέπανε στὸ ἀμφιθέατρο τὰ ἄγρια θεάματα κ' εὐχαριστιόνταν. 'Αλλὰ δὲν εἴμεθα καλύτεροι ἐμεῖς; Κ' ἐμεῖς, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, πηγαίνουμε σὲ ἄθλια θεάματα. Βλέπουμε νὰ πυροβολοῦν, νὰ σκοτώνουν, νὰ τοὺς κυνηγᾷ ἡ ἀστυνομία, καὶ στὸ τέλος νὰ βγαίνουν νικηταὶ καὶ νὰ τοὺς χειροκροτοῦν... Τί εἶνε αὐτὸς ὁ λαός! Εὐχαριστιέται σὲ **γκαγκστερικὰ καὶ αἰσχρὰ θεάματα**, νὰ βλέπῃ νὰ ἀτιμάζουν καὶ νὰ σκοτώνουν... Τί περιμένεις μετά; Εἶνε ἁμαρτωλὰ τὰ μάτια αὐτά.

Τὸ λέω μὲ δάκρυα· ἂν ἤμασταν ὅλοι ὁμόψυχοι, δὲ' θὰ μποροῦσε ὁ κάθε ἐκμεταλλευτὴς νὰ παρουσιάζῃ θεάματα ποὺ ξαναγυρίζουν τὸν κόσμο στὸ ἀμφιθέατρο τῆς 'Ρώμης.

● Τὸ ἕνα ποὺ διδασκόμεθα εἶνε αὐτό. Τὸ δεύτερο ποιό εἶνε; Μοῦ κάνει ἐντύπωσι ἡ ἀγάπη τοῦ 'Ιγνατίου. 'Αγαποῦσε τὸ Χριστὸ ὅταν μικρὸ παιδάκι τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν ἀγαποῦσε ὅταν μεγάλωσε. Τὸν ἀγαποῦσε ὅταν ἦταν νέος. Τὸν ἀγαποῦσε ὅταν ἔγινε διάκος, ὅταν ἔγινε παπᾶς, ὅταν ἔγινε ἐπίσκοπος. Τὸν ἀγαποῦσε κι ὅταν ἔγινε πλέον γέροντας. Τὸν ἀγαποῦσε μέχρι τὸ τέλος, μέχρι τὰ θηρία.

Δὲ' μοῦ λέτε, ἀδέρφια καὶ ἀδερφάδες καὶ πατεράδες μου, **ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦμε τὸ Χριστό;** "Αν κατέβαινε ἕνας ἄγγελος κι ἄνοιγε τὴν καρδιά μας, τί θὰ ἔβλεπε μέσα; Θά 'βρισκε νά 'νε ὁ Χριστὸς ὁ ἔρως τῆς καρδιᾶς μας; Ὦ ντουνιᾶ ψεύτη κι ἀπατεώνα! Γιορτάζουμε Χριστούγεννα. Καθαρίζουμε τὰ σπίτια μας, πλένουμε τὰ ροῦχα μας... Ποῦ ν' ἀνοίξῃ ὁ ἄγγελος τὴν καρδιά μας! Τί θὰ βρῇ; Θὰ βρῇ χυδαίους ἔρωτες· σαρκός, χρημάτων, ματαίας δόξης. 'Εκεῖ εἶνε ἡ καρδιά μας.

Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς φωνάζει· «Παιδί μου, δός μου τὴν καρδιά σου» (Παροιμ. 23,26). Τί τὴ θέλει ὁ Χριστὸς τὴν καρδιά; Νὰ τὴν πλύνῃ, νὰ τὴν καθαρίσῃ μέσα στὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, νὰ τὴν κάνῃ μιὰ φάτνη κ' ἕναν οὐρανό.

"Ας τοῦ δώσουμε λοιπὸν τὴν καρδιά μας. Τότε ἀληθινὰ κ' ἐμεῖς, τὴ νύχτα τῆς Γεννήσεως, στὴ γῆ θὰ πατοῦμε ἀλλὰ στὰ οὐράνια θὰ βρισκώμεθα, καὶ πάνω ἐκεῖ θ' ἀκοῦμε τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14). 'Αμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

'Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ 'Αγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 19-12-1970. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 20-12-2001